

Julidans biedt keuze tussen wrevel of omarmd worden

JULIDANS

VOORSTELLINGEN VAN PERE

FAURA / VOETVOLK

Gezien 1/7, Stadsschouwburg /

3/7, Bellevue

★★★★☆ / ★★★★★

Na de tegenvallende openingsvoorstelling van Christian Rizzo is Julidans dit weekend in volle hevigheid losgebarsten. Het festival verkent de nieuwe ontwikkelingen in de dans en dat gaat gepaard met uitersten.

De Catalaanse Pere Faura laat zich in de eenmansshow *No dance, no paradise* kennen als een meesterentertainer. Met een heerlijk eclectisch dansbetoog waarin iconische dansnummers uit *Singin' in the rain*, *Fase/Rosas*, *De stervende zwaan* en *Saturday night fever* op onnavolgbare wijze met elkaar verbonden worden. De virtuositeit waarmee Faura – ondersteund door waanzinnige video-projecties – de kijker om zijn vinger windt staat in fel contrast met de pu-

bliksconfronterende aanpak van de Belgische Lisbeth Gruwez.

In *We're pretty fuckin' far from okay* draait het om angst, en wat angst doet met de ademhaling. De titel is een variant op een citaat uit *Pulp fiction*. Een citaat dat overigens helemaal niet over angst gaat maar over wraakgevoelens na aangedaan onrecht. Maar goed: na een tergend traag openingsdeel waarin Gruwez en haar danspartner Nicolas Vladyslav gezeten op stoelen met minimale bewegingen reageren op de steeds sneller wordende ademhaling op de soundtrack staan ze op en kijken het publiek minutenlang aan. Vervolgens zoeken de dansers steun bij elkaar in een hevige omstrengeling die doet denken aan een partij vrij worstelen. Het enige gevoel dat dit soort gezuig bij de kijker oproept is wrevel. Geef mij dan maar de genereuze publieksomarming door Faura. Julidans geeft de bezoeker de keuze tussen de uitersten. Juist dat is de kracht van een goed festival.

Fritz de Jong